

S. R.

**Z prac Ośrodka Badawczego
Adwokatury**

Palestra 28/3-4(315-316), 87-88

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W odwołaniu od wymienionej wyżej uchwały adw. K. podniósł, że ustalenie składki w wysokości 5,5% miesięcznego obrotu powoduje zbyt duże obciążenie jego dochodów oraz że prowadzona przez niego kancelaria indywidualna „ma bardzo niski współczynnik zyskowności” wobec wysokich kosztów własnych, wynoszących ok. 50% obrotu, i konieczności uiszczania podatków dochodowego i obrotowego.

Prezydium NRA uznało, że przytoczone wyżej argumenty nie mogą być uznane za zasadne i powodować uchylecia zaskarżonej uchwały ORA w Krakowie, wobec czego pozostawiło odwołanie bez uwzględnienia. Jest rzeczą niesporną, że adwokaci wykonujący zawód w zespołach adwokackich opłacają składki na rzecz macierzystej Izby w wysokości 5,5% od osiąganego obrotu.

Z PRAC OŚRODKA BADAWCZEGO ADWOKATURY

1.

Z inicjatywy i pod patronatem Naczelnej Rady Adwokackiej odbyły się w dniach 20 i 21 lutego 1984 r. w Zakopanem VI Narciarskie Mistrzostwa Polski Adwokatury.

Rozegrane 2 konkurencje: slalom gigant w Kotle Gąsienicowym i bieg płaski na trasie biegowej pod Krokwią. W poszczególnych grupach zwyciężyli: w dwuboju — adw. Teresa Hofman z Katowic, Jerzy Łowczowski z Zakopanego, Andrzej Tarnawski z Krakowa i Marian Mirek z Nowego Targu. Zespołowo zwyciężyła ORA w Krakowie, która tym razem zdobyła już puchar przechodni NRA na stałe; II miejsce zajęła ORA w Opolu, a III — ORA w Wałbrzychu. Odbył się także slalom gigant dla członków rodzin adwokatów.

VI Mistrzostwa zorganizowała ORA w Krakowie; organizacji następnych podjęła się ORA w Wałbrzychu. VII Mistrzostwa mają się odbyć w Karpaczu.

Podkomisja sportowa NRA

S.R.

2.

Zespół d/s Sportu, Rekreacji i Wypoczynku NRA informuje:

- 1) w dniach 1—5.VIII.1984 r. odbędzie się VI Ogólnopolski rejs żeglarski adwokatów. Organizatorem imprezy jest Okręgowa Rada Adwokacka w Olsztynie, do której należy kierować zgłoszenia do dnia 30.VI.1984 r.,
- 2) w miesiącu wrześniu 1984 r. odbędzie się rajd pieszy, którego organizatorem jest Okręgowa Rada Adwokacka w Bielsku-Białej,

3) w miesiącu październiku 1984 r. planowane jest zorganizowanie Ogólnopolskiego biegu przelajowego.

Szczegółowe informacje dotyczące tych dwóch ostatnich imprez zostaną podane w terminie późniejszym.

S.R.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

GŁOSA

do wyroku Sądu Najwyższego
z dnia 24 lutego 1983 r.
II KR 28/83¹

Teza wyroku SN z dnia 24 lutego 1983 r. II KR 28/83 ma brzmienie następujące:

Skoro oskarżony wyrządził jednostce gospodarki uspołecznionej szkodę wskutek zagarnięcia mienia, a ponadto szkodę znacznie wyższą na skutek spowodowania niedoboru, to prawomocny wyrok wydany w postępowaniu cywilnym, którym zasądzono od oskarżo-

nego część tej szkody, nie stanowi podstawy do obniżenia zasądanego odszkodowania na podstawie art. 363 k.p.k., stanowiącego równowartość zagarniętego mienia. Przedsiębiorstwu bowiem przysługuje roszczenie o naprawienie szkody spowodowanej niedoborem i to roszczenie może być ograniczone o kwotę wynikającą z prawomocnego wyroku.

Na wstępie spróbujmy, na podstawie bardzo lakonicznego uzasadnienia, choć w przybliżeniu odtworzyć stan faktyczny, na tle którego zapadł głosowany wyrok. Otóż oskarżony X dopuścił się wobec swego przedsiębiorstwa dwóch przestępstw: zagarnięcia mienia społecznego (art. 200 § 1 k.k.) i spowodowania niedoboru (art. 218 § 1 k.k.). Według ustaleń sądu karnego, pierwszy z tych czynów spowodował szkodę w majątku pokrzywdzonego przedsiębiorstwa w wysokości 123.674,50 zł, a drugi — w wysokości 352.872 zł. Zanim jednak doszło do skazania sprawcy tych przestępstw, uprawomocnił się zacytny wyrok sądu cywilnego, w którym zasądzono od X na rzecz poszkodowanego przedsiębiorstwa kwotę

32.036 zł. Nic ponadto o wyroku tym nie wiemy. Sąd Najwyższy jedynie przypuszcza, że wyrok cywilny odnosił się do spowodowanego przez oskarżonego niedoboru. W procesie zaś karnym powstała kwestia zasądzenia z urzędu na rzecz pokrzywdzonego przedsiębiorstwa odpowiedniego odszkodowania (art. 363 k.p.k.).

Na tle tego stanu faktycznego wyłania się problem prawny, który najogólniej można by określić jako problem znaczenia prawomocnego wyroku sądu cywilnego w postępowaniu karnym. Trzeba tu oczywiście odróżnić dwie odrębne płaszczyzny rozważań: po pierwsze — znaczenie wyroku cywilnego przy ustalaniu kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, po wtóre zaś —

¹ Teza wyroku wraz z uzasadnieniem opublikowana została w OSNKW 1983, nr 9, poz. 79.